Jak přežít vlastní blbost

POVÍDKY ke kávě

XII.

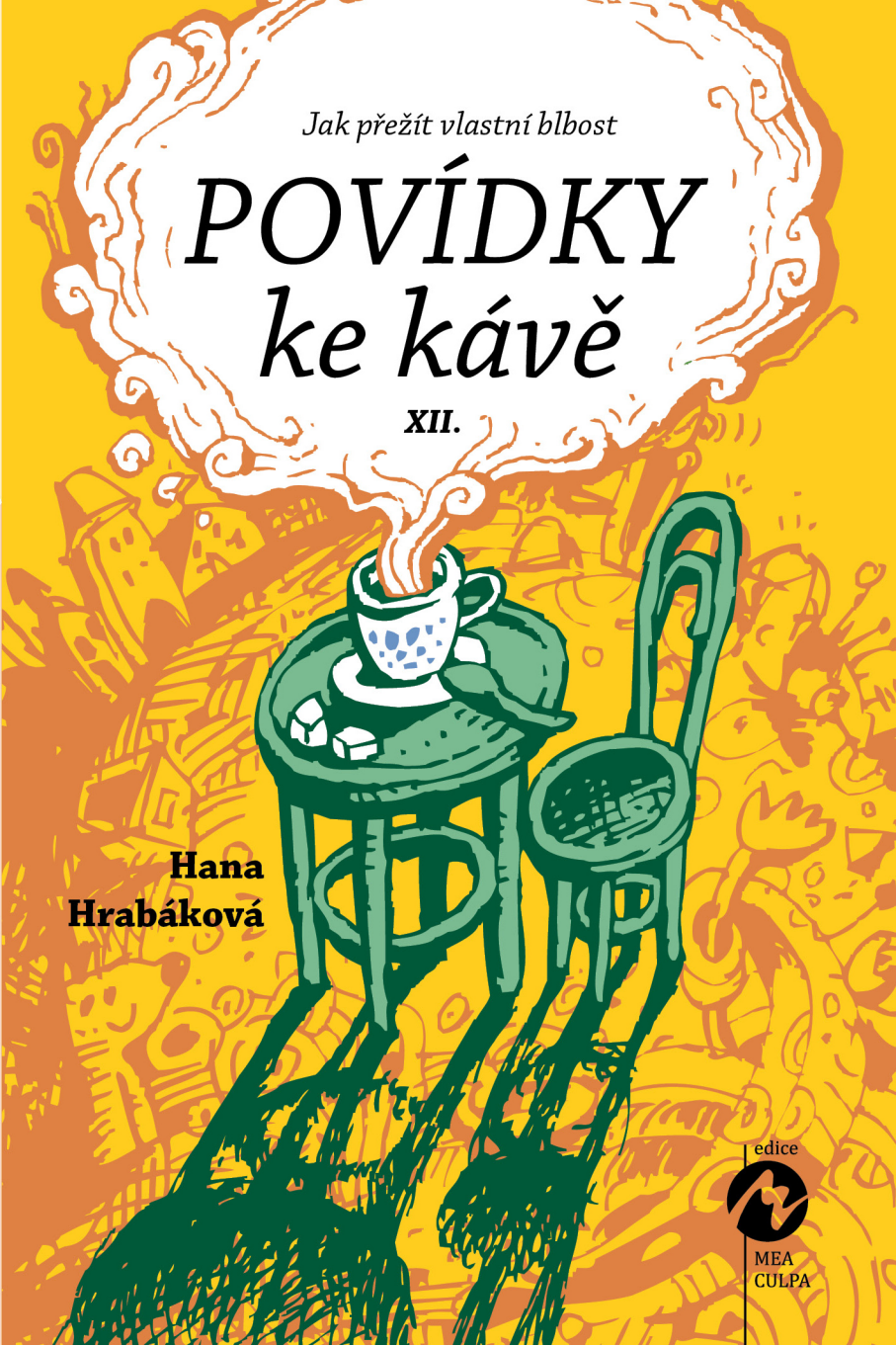

Hana Hrabáková

edice MEA CULPA

Jak přežít vlastní blbost

S blbostí se člověk potkává na každém rohu. Každého potěší, když někdo vypráví, co se mu mimořádného přihodilo, co vyvedl za vylomeniny právě on nebo někdo jiný – a většinou z toho vyjde velmi vtipné vyprávění, kterému se pak všichni smějí. Směje se i sám vypravěč, přestože v momentě, kdy se mu ta blbost stala, mu bylo hodně ouvej. Ovšem časem svůj veselý kousek dává k lepšímu, kde se dá. Kolikrát se přihodí věci, které nám připadají neřešitelné, člověk se z nich vzpamatovává hodně dlouho, za některé se stydí ještě po letech a přiházívají se i takové případy, které v tu danou chvíli vypadají jako úplná pohroma, že by bylo lepší hodit si snad i mašli.

Veselý kousek, kdy mě doběhla vlastní blbost, se stal nedávno mně – v tu chvíli se o mne pokoušel infarkt. Stav infarktu prožívala v tu samou chvíli i kamarádka Maruška a také jakási neznámá paní. Nechte si to vyprávět…

Hana Hrabáková

1. Pas

Už pár let si s Janou slibujeme, že vyrazíme na Kapverdy. Moc bychom se tam chtěly podívat, ovšem ta dálka nás jaksi odrazuje. Jednoho dne jsem se ale přece jenom rozhodla a navštívila cestovku.

„Co se děje?“ uvítala mě Jana, když jsem jí volala.

„Ahoj, sedím tady v cestovce a bleskly mi do očí zase ty Kapverdy…,“ pípla jsem nesměle.

„No a co jako?“ zpražila mě Jana. „Říkaly jsme Řecko, ne!?“ Byla docela rázná.

„No…,“ mňoukla jsem tak, jako mňoukám na manžela, když něco chystám a začala koktat (jako koktám doma, když něco chystám): „Dohodly jsme se tady s tvou jmenovkyní paní Janou, že je nejvyšší čas to uskutečnit…“

„Neříkaly jsme snad, že já to nezvládnu s tou mou nohou a ty na tom se zády taky nejsi nejlíp?“ oponovala mi přísně Jana a vůbec se do telefonu netvářila vlídně. A že ona nepříjemná být umí.

„To je pravda…,“ zase jsem začala opatrně, „ale pokud tam chceme vůbec někdy letět, tak není čas to odkládat. Dokud držíme trochu pohromadě. Lepší to s námi už nebude.“ Odmlčela jsem se a znovu zaprosila: „Rozhodni to ty. Letos, nebo už nikdy!“

Asi jsem ji zastrašila, protože se na druhém konci ozvalo: „Tak co mám s tebou dělat. Jedeme!“ vyřkla Jana a zavěsila. Rozhodnuto.

„Dobře děláte,“ pochválila nás paní z cestovky a povyprávěla mi, co nás tam čeká a že let se dá v pohodě přežít. „Podívejte se na některé celebrity. Jsou daleko starší a létají daleko dál.“

Tak asi jo. Nadopujeme se tabletkami proti bolesti, v letadle to potvrdíme panáčkem slivovice značky Baron a děj se vůle boží. Zaplatila jsem zálohu a šla si domů číst, co všechno nás čeká. Nejvíc mě zaujalo koupání se žraločky.

Někdy před Vánocemi jsem si vzpomněla, že se musím Jany zeptat, zda má v pořádku pas, protože naposledy, když jsme jely z Chorvatska autem, vylil se jí v kabelce jogurt. Když to slovinský celník viděl, štítivě jí pas vrátil, aniž se do něj podíval. Vyprat to fakt nešlo. Od té doby používala občanku.

Nezeptala jsem se jí ani před Vánocemi, ani v lednu, ale ani v dubnu, přestože jsem na to občas myslela, ale vždy jsem zase zapomněla. Vzpomněla jsem si až čtyři dny před odletem – s mrazivými obavami jsem se šla nejdřív podívat, kdy pas končí mně. Tušila jsem nějakou zradu. Nalistovala jsem příslušnou stránku a v tu chvíli by se krve nikdo nikde nedořezal. Srdce se mi rozbušilo a začalo se pokoušet o infarkt! Můj pas platí do května 2024. Teď je duben 2025. Chvíli jsem nedýchala vůbec, pak jsem zase dýchala hodně, srdce chvíli tlouklo jako o život, pak vůbec, dělalo divy, ale zbytek rozumu mi radil: *Klid! Dýchej! Uklidni se! Pas ti udělají do druhého dne! Dýchej! To dáš! Nešil!*

Nešil! To se řekne, ale…

Nechtěla jsem to říci manželovi, ten by mě mohl svými vtipnými poznámkami dorazit, a to jsem teď opravdu nepotřebovala. Potichu jsem se vyplížila do prádelny a zavolala Janě, s nadějí, že mi snad řekne: *Můžeš jet na občanku*.

„Ani náhodou!“ potvrdila mi, co už jsem stejně věděla. „Hlavně neblázni,“ uklidňovala mě Jana, „udělají ti ho do druhého dne.“

„A ty ho máš?“ vzlykala jsem. „Ty ho nemáš od jogurtu?“ ptala jsem se s bláhovou nadějí, že ho Jana taky nemá a budeme v průšvihu spolu.

„Já jsem si ho nechala udělat hned tehdy a platí mi do roku třicet,“ kontrovala rezolutně a pak už méně sebejistě dodala: „Jdu se radši přesvědčit.“

„Mně propadl vloni – a ty jsi říkala, že si ho už nemusím dělat, že stejně všude jezdíme na občanku,“ pokoušela jsem se zbavit odpovědnosti a vzlykajíc šla volat kamarádce, která pracuje na policii, co s tím.

Přivítala mě slovy: „Blbče - celej život organizuješ zájezdy, každýmu ty pasy kontroluješ a sama ho nemáš!?“ durdila

se na oko a přišlo jí to ohromně vtipné. „Hlavně zachovej klid, dneska ti cestovní doklad udělají do druhého dne." Hned ovšem důrazně dodala: „Ale zaplatíš si to!"

„Já vím, za blbost se platí," hlesla jsem smířeně. „Stávalo to tisícovku, tak to teď bude stát třeba dvě, co se dá dělat?" Ála mě rychle přerušila: „Dneska to, kočičko, stojí šestku." vyřkla rázně a stále se smála.

Zalapala jsem po dechu, ale – nakonec, co? Šest tisíc oželím, co mi taky zbývá, hlavně ty nervy okolo…

„Jenže zítra je úterý a úřední den je až ve středu – do té doby se nejspíš zblázním," lamentovala jsem. Kecy manžela ve chvíli, až přiznám barvu, jsem si zatím odmítala připustit. Na rozdíl od nejrůznějších katastrofických scénářů, těch se mi honilo hlavou spoustu: Co když to nevyjde, úředníci nepřijdou do práce, porouchají se přístroje potřebné k výrobě cestovních dokladů, co Jana… Stav těla mě upozorňoval, že můj tlak se několikanásobně zvýšil, srdíčko se mi zase začínalo plašit.

„Ne, ne," vytrhla mě z přemítání Ála. „Zítra jsou tam dopoledne, vystojíš si frontu a bude to v pohodě." Navrch mně poskytla návod k uklidnění: „Neboj, to bude dobrý – takových vás je." A zase se rozesmála – u nich v práci se asi dost nasmějou.

S bušícím srdcem jsem se vrhla k počítači, jakože si najdu úřední hodiny a třeba se přihlásím na určitý čas. Zmatkovala jsem a nenašla v příslušné tabulce ani Beroun. Fakt tam nebyl. Chvíli jsem bezradně zírala na monitor, pak mi oči sklouzly na můj pas a podvědomě mi něco blesklo hlavou. Fotka! Fotka, kterou tam mám, je šílená. *Takhle blbě jsem přece nemohla před deseti lety vypadat!* letělo mi hlavou. Opatrně jsem pas otevřela a fotografie byla opravdu příšerná. Taková pravdivá. Aktuální. Vzala jsem si lupu, zkoumala da-

tum platnosti a najednou jsem viděla květen 20**34**. Přiblížila jsem si to a opravdu: *Třicet čtyři!* Prve jsem se přehlédla! Znovu jsem to kontrolovala a rychle vyběhla do obýváku za manželem s urgentním dotazem: „Jaký rok tam je?“ Kouknul se a potvrdil mi *třicet čtyři*. V tom mi to naskočilo. Vzpomněla jsem si, že mi pas vloni propadl a že jsem si šla udělat nový. I fotky jsem nějaké hezké doma našla, ale paní za přepážkou mě rázně instruovala: *Sundejte si čapku!* a vyfotila mě, aniž bych se učesala.

Manžel si mě prohlížel a já, jako hromádka neštěstí, jsem mu to teprve všechno řekla. Ale srdíčko se nechtělo uklidnit.

„Chceš panáka?“ zeptal se. Ani nečekal na odpověď a něco mi nalil. Mně to teprve teď všechno začalo pomalu docházet, ovšem stav mezi hysterií a infarktem mě neopouštěl. Bylo mi divně. Nejprve jsem zavolala Janě, vzápětí Ále a pak jsem si nechala nalít ještě jednoho panáčka. Seděla jsem a tupě zírala před sebe. Ani jsem nevnímala, že manžel začal to své obvyklé, že on by radši nikam neletěl, mám sedět doma a podobná moudra. Vůbec mu nedocházelo, že bych nejen přišla o docela dost peněz, ale i o kamarádku, protože ta by sama určitě taky nikam neletěla.

Když jsem se trochu vzpamatovala, blesklo mi hlavou, jak se budou holky řezat smíchy, až jim to budu vyprávět. Až třetí panáček mě trochu uvolnil, nervy se lehce zklidnily, zvládla jsem si akorát dát studenou sprchu a zalezla do pelíšku. Srdíčko se srovnalo a zdálo se mi, že už sedíme v letadle.

2. **To nevymyslíš**

Ráno jsem se probudila do růžova, ale trochu stresu ve mně zůstalo. Všechno se mi zase vrátilo, když jsem si přečetla